

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 206. We zijn nog steeds bezig met de periode 1940-1944, en met de kleinere formaties en solisten uit die tijd. In '44 maakte een 21-jarige pianist zijn debuut op de plaat, 18 december maakte hij trio-opnamen met bassist John Simmons en drummer Doc West. Hij heette Erroll Garner.

plaat 1 Erroll Garner Trio: Perdido (Juan Tizol)
A/1 - 2:43 - Musidisc 30 JA 5101

"Perdido" van Duke Ellington-trombonist Juan Tizol, 18 december 1944 in New York City met John Simmons-bas en Doc West-drums gespeeld door pianist Erroll Garner, 15 juni 1923 in Pittsburgh geboren. Filmer Roger Kay was 22 en de producer, ^{pas}geruime tijd na afloop van de tweede wereldoorlog werden de opnamen voor het eerst uitgebracht, op Atlantic en Rex. Garner, autodidact, en hij heeft echt nooit muziek leren lezen, begon zijn stijl te ontwikkelen zoals te horen in "Perdido" - die ene kant ervan met de wat later zo bekende laid-back linkerhand, accoorden achter de tel gespeeld. De andere kant van de stijl was de zeer romantische benadering van de ballad. En ook die was bij deze session al waarneembaar. Solo: "I'm in the mood for love".

zelfde Erroll Garner: I'm in the mood for love (Jimmy McHugh, Dorothy Fields)
B/2 - 2:49 - idem

"I'm in the mood for love", pianist Erroll Garner ~~in~~ in New York City, 18 december 1944. 13 augustus 1943 had tenorsaxofonist Ben Webster ontslag genomen bij Duke Ellington die toen met zijn orkest in de New Yorkse Hurricane speelde. Webster was 34 en werd leider van eigen groepen waarmee hij op 52nd Street speelde, op de plaat was hij in november '43 en januari '44 gast bij de band van Woody Herman zoals te horen in deel 177 van deze geschiedenis. Begin '44 werkte Ben Webster even bij de band van drummer Big Sid Catlett, daarna als studio-musicus bij het CBS-orkest van Raymond Scott, en in juni/juli bij het John Kirby Sextet, een air-check daarvan zat in 205, vorige week uitgezonden. Oktober '44 ging Webster weer eigen formaties leiden. Zijn werk op de plaat. 13 maart 1944 speelde hij mee in een groep olv. drummer Cozy Cole waarin Lamar Wright-trompet, Ray Conniff-trombone, Johnny Guanieri-piano, Taddy Walters-electrische gitaar en Billy Taylor-bas. Dit is de spiritueel "Jericho".

plaat 2 Cozy Cole All Stars: Jericho (Trad)
A/1 - 3:02 - Savoy SJL 2218

"Jericho", de Cozy Cole All Stars. [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Bij deze session was er een speciale feature voor Ben Webster, de classic van zijn oorspronkelijke voorbeeld Coleman Hawkins, die hij totaal anders aanpakte. "Body and soul".

zelfde

Cozy Cole All Stars: Body and soul (Sour, Heyman, Green)
A/4 - 3:12 - idem

De Cozy Cole All Stars zonder trompettist Lamar Wright en trombonist Ray Conniff, met Ben Webster-tenorsaxofoon, Johnny Guarneri-piano, Teddy Walters-gitaar, Billy Taylor-bas en leider Cozy Cole op drums. Voor Savoy, New York City, 13 maart 1944. Savoy was een van die nieuwe platenmerken ontstaan door de Record Ban van '42-'44, eigenaar Herman Lubinsky had een platenwinkel in Newark, New Jersey. Ben Webster maakte met een eigen kwartet opnamen voor Savoy op 17 april - weer Johnny Guarneri op piano, D.P., Oscar Pettiford, was de bassist, David Booth op drums. Eerste stuk: Fats Waller's "Honeysuckle rose".

plaat 3

Ben Webster Quartet: Honeysuckle rose (Fats Waller, Andy Razaf)
A/1 - 3:13 - Savoy SJL 2020

Na "Honeysuckle rose": "I surrender dear".

zelfde

Ben Webster Quartet: I surrender dear (B.Harris, G.Clifford)
A/2 - 3:03 - idem

"I surrender dear", het kwartet van tenorsaxofonist Ben Webster voor Savoy in New York City op 17 april 1944 met Johnny Guarneri-piano, Oscar Pettiford-bas en David Booth-drums. 2 mei was er een concert in Carnegie Hall waarvoor klarinettist Mezz Mezzrow een sextet mocht samenstellen. De bezetting is nauwelijks bekend maar er bestaat een opname van, die laat ik voornamelijk uit curiositeits-overweging horen. Eerst een onbekende tenorsaxofonist waarvan Webster wel gezegd zal hebben dat het 'strictly a jive cat' was, een fake, dan zeer fraai trombonist Dicky Wells, gevolgd door Ben Webster die iets teveel het publiek wil imponeren. En tenslotte leider Mezzrow, een absolute schertsklarinettist. "Oh, lady be good".

plaat 4

Mezz Mezzrow Sextet: Oh, lady be good (Gershwin)
B/3 - 5:44 - Jazz Archives JA-15

"Oh, lady be good" gespeeld door een Sextet olv. van klarinettist Mezz Mezzrow bij een concert in Carnegie Hall, 2 mei 1944, met Dicky Wells op trombone en na hem op tenorsaxofoon Ben Webster, waarvan volgende keer nog wat opnamen uit midden '44. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 206, MDR.

NA 98651
29:32

0 0 0 0 0

OVh 10.11.83